

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 20 DECEMBER 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

1. V E
appellant, vertegenwoordigd door mr. VANDECASTEELE A. loco mr.
DEFAU Jean, advocaat te 3300 TIENEN, Houtemstraat 401,

tegen:

1. RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling,
met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. NIEUWDORP N. loco DE KETELAERE
Jacques, advocaat te 3000 LEUVEN, Bondgenotenlaan 155 A.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het arrest alvorens recht te doen van 21 oktober 2010 van dit arbeidshof en deze kamer, en de daarin vermelde stukken van de rechtspleging,
- het deskundig verslag, neergelegd ter griffie op 13 mei 2011,
- de neergelegde conclusie,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 22 november 2012, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie een mondeling advies heeft uitgebracht en de zaak voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer V op dat ogenblik 44 jaar oud, diende op 24 april 2007 bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een aanvraag in tot het bekomen van een vrijstelling van de bepalingen inzake het actieve zoekgedrag naar werk, op basis van een beperking van zijn arbeidsgeschiktheid. Hij werd onderzocht door een geneesheer, aangesteld door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, die een blijvende arbeidsongeschiktheid weerhield van minder dan 33 %. Overeenkomstig dit verslag besliste de directeur van het werkloosheidsbureau te Leuven op 29 mei 2007 de aanvraag te weigeren.

2.

Bij verzoekschrift van 31 juli 2007 heeft de heer V tegen deze beslissing beroep aangetekend voor de arbeidsrechtbank te Leuven. Bij vonnis van 7 januari 2008 heeft de arbeidsrechtbank dit verzoekschrift ontvankelijk verklaard doch, vooraleer uitspraak te doen over de grond van de zaak, een deskundige aangesteld. De deskundige heeft zijn verslag neergelegd op 24 juni 2009. Daarin besloot hij dat de vermindering van de arbeidsgeschiktheid van de heer V diende geraamd te worden op 25 %, op datum van de bestreden beslissing. Hij wees er echter wel op dat vanaf 27 maart 2008 de arbeidsongeschiktheid tijdelijk 66 % bedroeg en dit tot een later te bepalen datum. Bij vonnis van 14 december 2009 heeft de arbeidsrechtbank te Leuven, in overeenstemming met het verslag van de deskundige, de vordering als ongegrond afgewezen.

3.

Bij verzoekschrift van 12 januari 2010 heeft de heer V hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

In besluiten heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een incidenteel beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank in zoverre dit vonnis aan de heer V: het maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding toekende.

4.

Bij arrest van 21 oktober 2010 heeft het arbeidshof het hoger beroep ontvankelijk verklaard en, alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid van het beroep, een nieuw deskundig onderzoek bevolen. De aangestelde deskundige heeft zijn verslag neergelegd op 9 mei 2011.

II. BEOORDELING.

1. Het hoofdberoep.

In zijn verslag komt de deskundige tot de conclusie dat bij de heer V een arbeidsongeschiktheid dient weerhouden te worden van minimaal 33% vanaf 24 april 2007 en dat de heer V niet meer in staat is om fysiek belastende arbeid uit te voeren.

Het deskundig verslag is grondig gemotiveerd. Het steunt op een uitvoerige anamnese en een grondige studie van de voorgelegde medische documenten. De opmerkingen van de raadgevend geneesheer van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, na verzending van de preliminaria, werden door de deskundige beantwoord. Geen van de partijen formuleert voor het hof opmerkingen bij het deskundig verslag.

Het deskundig verslag is opgemaakt in overeenstemming met de wettelijke bepalingen betreffende het deskundig onderzoek en de deskundige heeft een correcte toepassing gemaakt van artikel 59*bis* van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 op de werkloosheidsuitkeringen.

Het deskundig verslag kan bekrachtigd worden.

2. Het incidenteel beroep.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening betwist de begroting van de rechtsplegingsvergoeding door de eerste rechter. Volgens de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening was er geen reden toe om het maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding toe te kennen in plaats van het basisbedrag.

Overeenkomstig artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals gewijzigd door de wet van 21 april 2007 (art. 7) betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat, is de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijkgestelde partij. Deze bepaling geeft aan de Koning de bevoegdheid om het basis-, minimum- en maximumbedrag vast te stellen van de rechtsplegingsvergoeding, onder meer in functie van de aard van de zaak en de belangrijkheid van het geschil.

Artikel 1022 bepaalt verder dat, op verzoek van één van de partijen, en op een met bijzondere redenen omklede beslissing, de rechter ofwel de vergoeding kan verminderen ofwel kan verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden. Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met de financiële draagkracht van de verliezende partij om het bedrag van de vergoeding te verminderen, met de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijkgestelde partijen en verder nog met het kennelijk onredelijke karakter van de situatie.

De wettelijke bepalingen geven aan de rechter geen criteria om te oordelen of een zaak als complex dient beschouwd te worden en aldus een aanleiding kan geven tot een verhoging van de rechtsplegingsvergoeding. De wet voorziet wel dat de rechter zijn beslissing met bijzondere redenen moet omkleden, wat inhoudt enerzijds dat de verhoging van de rechtsplegingsvergoeding uitzonderlijk is en anderzijds dat zij dient beoordeeld te worden in functie van de concrete elementen van iedere zaak. Vermits de toegekende rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en de erelonen van de advocaat, dient bij de beoordeling van de complexiteit van de zaak verder enkel rekening gehouden te worden met het feit of deze complexiteit aanleiding gegeven heeft tot een grotere tussenkomst van de advocaat.

De omstandigheid dat een deskundig onderzoek noodzakelijk is om tot een beslissing te komen, kan een element vormen om te oordelen dat een zaak complex is, maar leidt niet noodzakelijk tot deze conclusie. Ieder dossier dient *in concreto* onderzocht te worden.

In concreto stelt het hof vast dat voor de eerste rechter geen besluiten werden uitgewisseld, noch voor, noch na het deskundig verslag en dat de raadsman van de heer V de expertisезittingen niet heeft bijgewoond. Het is duidelijk dat in tal van andere zaken, waarin geen bijzondere onderzoeksmaatregel bevolen wordt, de tussenkomst van de advocaten belangrijker kan zijn dan in voorliggende zaak, hetzij omdat moet besloten worden over een complex feitelijk dossier, hetzij omdat dient besloten te worden over bijzondere juridische problemen die zich stellen.

Er was dan ook geen reden om het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding vast te stellen op het maximumbedrag.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gehoord in zijn eensluidend advies, de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep van de heer V gegrond. Hervormt het bestreden vonnis.

Vernietigt de bestreden administratieve beslissing van 29 mei 2007 en zegt voor recht dat de heer V op datum van 24 april 2007 getroffen was door een blijvende arbeidsongeschiktheid van minimaal 33%.

Verklaart het incidenteel beroep gegrond. Hervormt het bestreden vonnis. Herleidt het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg tot het basisbedrag van 109,32 euro.

Veroordeelt in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van de heer V op 160,36 € en tot de kosten van het deskundig verslag, begroot op 461,04 €.

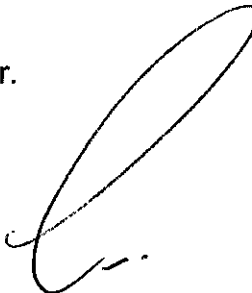
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Karel GACOMS

Ivo VAN DAMME

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 20 december 2012 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS

